

Cartea lui Daniel - Numărul șaisprezece

Simboluri

Jeff Pippenger

2023-12-11

Înainte de a aborda capitolul trei al cărții Daniel, vom lua în considerare un anumit simbolism profetic care ne-ar putea permite să înțelegem mai deplin capitolul. Daniel, Hanania, Mișael și Azaria sunt folosiți de Duhul Sfânt pentru a reprezenta simboluri profetice specifice, în funcție de contextul în care sunt întrebuințați. În capitolul întâi, ei sunt înfățișați ca patru vrednici, fără deosebire între ei, până la sfârșitul capitolului, unde Daniel este identificat ca având darul „înțelegerii tuturor vedeniilor și viselor”.

Cât îi privește pe acești patru tineri, Dumnezeu le-a dat cunoștință și pricepere în toată învățătura și înțelepciunea; iar Daniel avea înțelegere în toate vedeniile și visele. Daniel 1:17.

În capitolul întâi, ca simbol al „patru”, aceștia reprezintă poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, în întreaga lume. „Patru” este un simbol care semnifică caracterul mondial, iar toți profeții vorbesc despre zilele de pe urmă. Cei patru vrednici din capitolul întâi reprezintă poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, iar în versetul șaisprezece se face pentru prima dată o distincție între Daniel și cei trei vrednici, distincție care reprezintă simbolul unei „combinații trei-și-unu”.

Simbolul unei „combinații trei-și-unu” se întâlnește în mod repetat în Cuvântul inspirat. El reprezintă mai multe adevăruri, în funcție de context. El reprezintă istoria soliiilor celor trei îngeri, care a început la „timpul sfârșitului” în 1798 și care se încheie la închiderea timpului de probă. Toate cele trei solii au fost reprezentate în mișcarea primului înger, iar acea mișcare este urmată de al patrulea înger din Apocalipsa, capitolul optsprezece, constituind astfel o combinație „trei-și-unu”.

În anumite contexte, aceasta poate reprezenta mișcarea soliei primului înger din istoria milerită prin numărul unu, în combinație cu mișcarea soliei îngerului al treilea prin numărul trei. Astfel, "combinația trei-și-unu" poate fi de asemenea reprezentată ca "combinația unu-și-trei". "Combinația trei-unu" simbolică funcționează ca simbol atât când unu precede trei, cât și când trei precede unu. În cuptorul lui Nebucadnețar, în capitolul al treilea din Daniel, vedem mai întâi pe cei trei tineri, iar apoi pe un al patrulea asemenea Fiului lui Dumnezeu.

Și acești trei bărbați, Șadrac, Meșac și Abed-Nego, au căzut, legați, în mijlocul cuptorului cu foc aprins. Atunci împăratul Nebucadnețar s-a uimit și s-a ridicat în grabă; a vorbit și a zis sfetnicilor săi: Oare n-am aruncat noi trei bărbați legați în mijlocul focului? Ei au răspuns și au zis împăratului: Adevărat, o, împărate. El a răspuns și a zis: Iată, văd patru bărbați dezlegați, umblând în mijlocul focului, și nu au nicio vătămare; iar chipul celui de-al patrulea este asemenea Fiului lui Dumnezeu. Daniel 3:23-25.

Nu încapă îndoială că există un motiv întru totul divin și un fapt istoric precis care ne-ar lămurii de ce Daniel nu a fost prezent la slujba de închinare la chipul de aur din capitolul trei; însă un motiv

profetic este acela că, dacă Daniel ar fi fost de față, ar fi distrus simbolismul profetic al combinației de trei și unu din cuptorul aprins. În cazul lui Ghedeon, era Ghedeon și cele trei cete ale sale, de câte o sută de oameni. Hristos era adesea împreună cu trei ucenici.

Iar după șase zile, Isus i-a luat pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a suit deoparte pe un munte înalt; și S-a schimbat la față înaintea lor: fața Lui a strălucit ca soarele, iar veșmintele Lui erau albe ca lumina. Matei 17:1, 2.

Unu și trei, sau trei și unu; este același simbol, căci ambele reprezintă un anumit element profetic al zilelor din urmă, iar zilele din urmă sunt zilele judecății. Zilele judecății au început în 1798, odată cu proclamarea că judecata de cercetare avea să înceapă la 22 octombrie 1844. Iar zilele judecății continuă până când timpul de probă al omenirii începe să se încheie odată cu iminenta lege duminicală, pe măsură ce judecățile executive ale lui Dumnezeu încep și se intensifică progresiv, până când timpul de probă se încheie complet și au loc cele șapte plăgi de pe urmă. În cazul cuptorului lui Nebucadnețar, cei trei vrednici, cărora li s-a alăturat ulterior Hristos, reprezintă stindardul. La dedicarea chipului de aur, toate neamurile care alcătuiau imperiul lui Nebucadnețar erau de față.

Și va înălța un stindard pentru neamurile de departe și le va șuiera de la marginile pământului; și, iată, vor veni iute, cu mare repeziciune. Isaia 5:26.

Cei șaptezeci de ani ai robiei lui Daniel constituie un alt simbol esențial care trebuie recunoscut și se regăsesc în mod repetat în Cuvântul inspirat. Intervalul de la Ioiachim până la Cirus reprezintă chiar cei șaptezeci de ani efectivi ai robiei lui Daniel. În Cartea a doua a Cronicilor, cei șaptezeci de ani reprezintă perioada în care țara avea să se odihnească și să se bucure de sabbatele ei. În Isaia 23, cei șaptezeci de ani reprezintă istoria Statelor Unite din 1798 până la legea duminicală și, făcând aceasta, ei reprezintă de asemenea istoriile paralele ale cornului republicanismului și ale cornului protestantismului adevărat. Sora White corelează cei șaptezeci de ani cu cei o mie două sute șaiszeci de ani ai Evului Întunecat papal.

Astăzi, biserica lui Dumnezeu este liberă să ducă mai departe, până la împlinire, planul divin pentru mântuirea unei rase pierdute. Timp de multe secole, poporul lui Dumnezeu a suferit o restrângere a libertăților sale. Predicarea Evangheliei în puritatea ei a fost interzisă, iar cele mai aspre pedepse s-au abătut asupra celor care au îndrăznit să nesocotească poruncile omenești. Ca urmare, marea vie morală a Domnului a rămas aproape în întregime nelucrată. Oamenii au fost lipsiți de lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Întunericul erorii și al superstiției amenința să șteargă cunoașterea religiei adevărate. Biserica lui Dumnezeu pe pământ a fost într-adevăr în captivitate, în această lungă perioadă de persecuție necruțătoare, întocmai cum au fost copiii lui Israel ținuți în robie în Babilon în timpul exilului. Profeți și regi, 714.

Odată ce se înțelege că, ca simbol, cei șaptezeci de ani reprezintă, de asemenea, cei o mie două sute șaiszeci de ani ai Evului Întunecat, atunci ilustrarea prin „trei ani și jumătate”, „patruzeci și două de luni” sau „o vreme, vremuri și împărțirea vremii”, care reprezintă simbolic Evul Întunecat, extinde sensul și aplicarea celor șaptezeci de ani simbolici.

În cartea lui Daniel, cei șaptezeci de ani sunt identificați ca perioada de la înputernicirea primei solii până la judecată. Acea perioadă există în fiecare mișcare sfântă de reformă, iar prin aceasta, cei șaptezeci de ani reprezintă alte linii ale adevărului care nu pun accentul pe elementul timpului, ci abordează scopul perioadei. De pildă, perioada de șaptezeci de ani este reprezentată de Maleahi ca perioada în care solul legământului îi curățește pe fiii lui Levi. Sora White a asociat curățirea leviților din Maleahi cu cele două curățiri ale templului împlinite de Hristos. Aceeași perioadă este timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Este, de asemenea, perioada în care ploaia târzie este turnată în mod progresiv. Aceeași perioadă este, de asemenea, timpul de încercare al icoanei fiarei, care duce la semnul fiarei. Perioada este, de asemenea, "ziua de pregătire" profetică, ce duce la legea duminicală, care este, de asemenea, "ziua Sabatului". Perioada cuprinde timpuri de împrăștiere și timpuri de strângere, ambele fiind elemente ale "celor șapte vremuri".

În cartea lui Daniel, Ioiachim este un simbol al întăririi primei solii. În raport cu cei doi regi care îl urmează, el este pur și simplu primul dintre cei trei îngeri care conduc către judecată și culminează cu judecata. Cir este un simbol nu numai al legii duminicale, ci este și un „semn” al izbăvirii. Daniel este un element al combinației de tip trei-și-unu și, totodată, parte a reprezentării cvadruple la scară mondială a poporului lui Dumnezeu. Daniel este, de asemenea, un simbol al solului Ilie și tot el îl tipifică pe Ioan în cartea Apocalipsa. El este, de asemenea, un simbol al celor care primesc pecetea lui Dumnezeu. Numele „Daniel” înseamnă „judecătorul lui Dumnezeu” sau „Dumnezeul judecății”, așadar el este un simbol al judecății și, de asemenea, al Laodiceii, căci Laodiceea înseamnă „un popor judecat” sau „un popor sub judecată”. Judecata Laodiceii se întemeiază în ultimă instanță pe respingerea de către ei a cunoașterii care este desigilată în cartea lui Daniel.

Nebucadnețar este un simbol al ambelor coarne — republican și cu adevărat protestant — ale Statelor Unite; el este, de asemenea, un simbol al Statelor Unite de la început până la sfârșit. Când ajungem la capitolele patru și cinci din Daniel, vom constata că Nebucadnețar reprezintă „timpul sfârșitului” în 1798, iar Belșatar reprezintă legea duminicală. Nebucadnețar a devenit, la sfârșitul celor „șapte vremi” de pedeapsă, un conducător convertit, asemenea unui miel, dar fiul său sfârșește prin a vorbi ca un balaur, chiar înaintea nimicirii lui.

„Ultimului conducător al Babilonului, cum, în chip tipologic, îi fusese rostită și celui dintâi, i-a fost rostită sentința Veghetorului divin: «O, împărate,... ție ți se spune: Împărăția s-a depărtat de la tine.» Daniel 4:31.” Profeți și regi, 533.

Daniel, capitolul 1, reprezintă istoria mișcării millerite de la 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844. De asemenea, el reprezintă perioada de la 11 septembrie 2001 până la legea duminicală. Totodată, el reprezintă prima dintre cele trei solii îngerești, care, la rândul lor, reprezintă un al doilea simbol profetic al istoriei Statelor Unite, de la 1798 până la legea duminicală.

Poate că cel mai important aspect al capitolului întâi din cartea lui Daniel este acela că el constituie primul lucru menționat în cartea profetică alcătuită din cartea lui Daniel și din cartea Apocalipsei, luate împreună. Este primul dintre cele trei teste profetice pe care un student al profeției trebuie să le stăpânească. Este ceea ce trebuie „mâncat” pentru a trece de testele care urmează.

În Scrieri timpurii, după cum s-a citat deja de mai multe ori în aceste articole, Sora White identifică, într-un paragraf, procesul de testare în trei etape din istoria lui Hristos, iar în paragraful următor identifică procesul de testare în trei etape din istoria milerită. Ea arată că aceia din vremea lui Hristos care au respins solia lui Ioan nu au putut beneficia de învățăturile lui Isus. Paragraful următor îi permite celui care dorește să vadă că primul test pentru mileriti a fost William Miller, pe care Sora White îl identifică drept tipificat atât de Ioan Botezătorul, cât și de Ilie. Acei doi martori ai primului test stabilesc că primul capitol din Daniel este solia lui Ilie. Dacă este respins primul capitol, nu se poate beneficia de capitolele doi și trei.

Isus l-a urmat pe Ioan Botezătorul, iar îngerul al doilea l-a urmat pe îngerul întâi, în istoriile lor respective. După Isus a urmat judecata crucii, iar îngerul al treilea a sosit odată cu începerea judecății de cercetare. Dezamăgirea ucenicilor la cruce tipifică marea dezamăgire din 22 octombrie 1844. Capitolul întâi din Daniel este Ilie, așa cum este reprezentat prin Ioan Botezătorul și William Miller, dar nu poate fi separat de capitolele doi și trei. Împreună, acele capitole sunt Evanghelia veșnică, care este întotdeauna un mesaj profetic de încercare în trei trepte, ce produce și apoi separă două clase de închinători. Prin urmare, dacă acele trei capitole ar fi despărțite, ar fi o altă evanghelie.

Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti o altă evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o, să fie anatema. Așa cum am spus mai înainte, o spun acum din nou: dacă cineva vă vestește o altă evanghelie decât aceea pe care ați primit-o, să fie anatema. Galateni 1:8, 9.

Capitolul întâi din Daniel pregătește calea pentru ca Solul legământului să vină deodată la templul Său și, de asemenea, reprezintă glasul celui ce strigă în pustie. Pustia este prezentată ca o perioadă de împrăștiere, în care sanctuarul și oștirea sunt călcate în picioare. În capitolul întâi din Daniel, Daniel se află în pustie, în împrăștiere și în robie. Mesajul capitolului întâi pregătește calea pentru mesajul capitolului al doilea, unde Hristos îi purifică pe fiii lui Levi și intră în legământ cu ei. Fiii lui Levi sunt identificați ca simbolul poporului ales al lui Dumnezeu, căci au stat credincioși alături de Moise în criza chipului de aur al lui Aaron, iar capitolul al treilea din Daniel este, de asemenea, criza chipului de aur.

Șadrac, Meșac și Abed-Nego sunt asemenea leviților care au fost purificați dinainte de încercarea idolului de aur, a „chipului fiarei”. În cadrul ceremoniei, Nebucadnezar asigură orchestra, desfrânată din Tir întonează cântările, iar Israelul spiritual apostat se închină și apoi dansează în golicione pe sunetul muzicii, în jurul idolului de aur.

Cărțile lui Daniel și Apocalipsa alcătuiesc o singură carte, iar Hristos, ca Alfa și Omega, desigilează acum cartea care reprezintă Revelația lui Isus Hristos. Cel dintâi adevăr pe care El îl așază în acea carte constă în soliile celor trei îngeri. Primele trei capitole ale lui Daniel sunt soliile celor trei îngeri. Adevărurile legate de soliile celor trei îngeri din Apocalipsa capitolul paisprezece sunt aduse la desăvârșire atunci când se recunoaște că ele au fost menționate pentru întâia oară în primele trei capitole ale lui Daniel. În Apocalipsa capitolul paisprezece ele sunt identificate drept evanghelia veșnică și zboară în ceruri, identificând astfel solia care este prezentată întregii lumi în zilele de pe urmă. În primele trei capitole ale lui Daniel este ilustrată experiența bărbaților și

femeilor care poartă acea solie lumii. Apocalipsa capitolul paisprezece este linia externă a adevărului, reprezentând, prin simboluri, solia celor trei îngeri. Evanghelia veșnică și solia fiecăruia dintre cei trei îngeri sunt aduse la desăvârșire de linia internă a adevărului reprezentată în primele trei capitole ale lui Daniel.

Primele trei capitole reprezintă multe adevăruri minunate, iar unul dintre aceste adevăruri este că cele trei mesaje constituie un proces de testare în trei etape, constând într-un test alimentar, urmat de un test vizual, care este urmat de un test de turnesol. Există, fără îndoială, și alte moduri de a denumi aceste trei teste, dar aceste denumiri pot fi văzute cu ușurință în capitolul întâi și pot fi din nou observate în capitolele întâi, al doilea și al treilea. Cele trei capitole trebuie recunoscute laolaltă drept un singur simbol.

Primele două solii au fost date în 1843 și 1844, iar acum ne aflăm sub proclamarea celei de-a treia; însă toate cele trei solii trebuie încă să fie proclamate. Este la fel de esențial ca oricând ca ele să fie repetate celor care caută adevărul. Prin condei și prin viu grai trebuie să facem să răsunе proclamarea, arătând ordinea lor și aplicarea profețiilor care ne aduc la solia îngerului al treilea. Nu poate exista o a treia fără prima și a doua. Aceste solii trebuie să le dăm lumii prin publicații, prin cuvântări, arătând, pe linia istoriei profetice, lucrurile care au fost și lucrurile care vor fi. Solii alese, cartea a doua, 104, 105.

Nu contează dacă între istoria propriu-zisă a capitolelor doi și trei a fost doar o zi, o săptămână sau douăzeci de ani; ele ilustrează în mod simbolic testarea progresivă a trei probe. Nebucadnețar a fost uimit și uluit de faptul că Dumnezeu, prin profetul Daniel, putea să-i cunoască visul și să ofere o tâlcuire atât de temeinică a visului, încât nu putea fi înțeleasă decât ca adevăr. Totuși, în capitolul trei, Nebucadnețar a eșuat la a doua probă din capitolul doi, căci a hotărât să pună propria sa dorință omenească, trufașă, deasupra minunatei manifestări a puterii lui Dumnezeu, care identificase înțelesul divin al visului tainic.

Prin înălțarea chipului de aur în capitolul trei, el a eșuat la al treilea test de turnesol. Șadrac, Meșac și Abed-Nego au trecut testul de turnesol. Nebucadnețar a primit semnul fiarei, iar cei trei vrednici au primit pecetea lui Dumnezeu. Primele trei capitole din Daniel trebuie înțelese în contextul celor trei îngeri ai Apocalipsei paisprezece. Oricât de simple ar fi aceste trei capitole, căci sunt atât de limpezi încât sunt folosite în mod obișnuit ca povești pentru copiii creștini, ele reprezintă de fapt, poate, cele mai profunde trei capitole din Cuvântul lui Dumnezeu.

Vom continua cu capitolul al treilea din Daniel în articolul următor.

„Slava deșartă și asuprirea, văzute în conduita regelui păgân Nebucadnețar, se vădesc și vor continua să se vădească în zilele noastre. Istoria se va repeta. În această epocă, proba va fi cu privire la păzirea Sabatului. Universul cere să îi vede pe oameni călcând în picioare legea lui Iehova, făcând din memorialul lui Dumnezeu, semnul dintre El și poporul Său păzitor al poruncilor, un lucru de nimic, ceva vrednic de dispreț, în timp ce un sabbat rival este înălțat, așa cum a fost înălțat marele chip de aur în câmpia Dura. Oameni care pretind că sunt creștini vor chema lumea să păzească acest sabbat fals pe care l-au făcut. Toți cei care vor refuza vor fi puși sub legi asupritoare. Aceasta este taina fărădelegii, uneltirea agențiilor satanice, adusă la

îndeplinire de omul păcatului.” The Youth's Instructor, 12 iulie 1904.